

vilde sige, hænge sammen med Løsgængeri og Betleri, skulde tage stærk Overhaand. Under saadanne Forhold vil det være det allersikreste og bedste Middel at kunne sige til Regjeringen: Du har faaet Loven, som Du ønskede den, vi kunne ikke være Skyld deri. Naar man klager over Politivilkaarlighed, saa udtaler man med det samme Mundsveir to Modsigelser; Politis og Vilkaarlighed skulle hænge sammen, Politiets Magt er Vilkaarlighed, Politiets Fornuft er Vilkaarlighed. Hvad vil Vilkaarlighed sige? Det vil sige den rette Anvendelse af de rette Midler i det rette Dødblik, uanset de Regler, der ere foreskrevne, og vi ere langt mere udsatte for at have svage Politimestere end for at have gennemgribende Politimestere; ja, jeg vil endog sige, at de Politimestre, der begaae de største og de fleste Feil, og som krænke Individerne meest, ere de svage Politimestre. De stærke, de kraftige vide langt sikrere at gribe det Middel, som passer til Dødblikket, og at skaffe Midlet Bægt og Magt; de svage see til Høre og Venstre, spørge om Lovlighed her og Lovlighed hist, og for at undgaae at være det, blive de saarende, krænkende og i høieste Grad vilkaarlige; de skulle have Tølsens af, at de skulle handle efter deres egen bedste, forstandigste Indsigt, og at de paatage sig et stort Ansvar derfor. Jeg skal indrømme Rigtheden af enhver Indsigelse, der er gjort mod § 1, og endnu langt mere af alle dem, der ere gjorte mod § 2, men derved bliver Loven ikke det mindste flettere. Hvorfor er det nødvendigt, at der gjøres Indsigelser mod § 1? Fordi det i dette Dødblik er umuligt at fastholde og bestemme Begrebet Løsgængeri. Det er jo ganske simpelt: at gaae løs, det foresætter, at Reglen er at være fast, og at Undtagelsen er at gaae løs, og at dette sidste er utilsigelig. Saalænge vi i Virkeligheden ikke kunne komme bort fra Erindringen om dette Forhold, vil der under Navn af Løsgængeri bestaae en ikke definerlig Gjenstand, en Sag, som man benytter mod den, man ikke veed at ramme paa anden Maade, men som man dog for et Dødblik maa holde fast, maa væbne og værges sig imod. Idet jeg siger dette, skal jeg dog bemærke til den ærede Rigsdagsmand for Dødblik Amtets 2den Valgkreds

(Schytte), at jeg tør sige, at ifald der hver Dag gaaer saa mange Løsgængere forbi hans Dør, have de $\frac{3}{4}$ af dem et Tilhold, som de ikke overtræde ved at gaae forbi hans Dør, og det kan altsaa ikke afhjælpes. Deri ligger Vanffeligheden: tag § 1 bort, og det udefinerede Løsgængeri bliver tilbage, ja, det bliver endnu mindre defineret end ved at beholde § 1; lad § 1 staae, og Løsgængeriet er ikke defineret, fordi det ikke kan defineres, saalænge vi ikke finde en Maade til at modsætte et andet Begreb, hvorledes man er, naar man er fast, og hvad det vil sige. Begrebet kan defineres, og man har søgt at definere det for enkelte Individer og Classer, men just derfor, just fordi man ikke har turdet give det nogen Almindelighed, er det ikke blevet virkelig brugbart. Hvad er Vandrebogen Andet end det Faste i Løsgængeriet? Den, der har sin Vandrebog og følger den, er ikke Løsgænger, selv om han ikke har en Mf. i Kommen. Vi skulde Alle have en Vandrebog, og det kunde da hedde, at den, der blev antruffen og ikke ved sin Vandrebog kunde godtgjøre, hvem han var, og hvor han hørte hjemme, skulde betragtes som Løsgænger — saa var der en Mulighed for at faae en Definition. Saalænge vi ikke komme dertil, har Løsgængeriet kun en usikker Definition, som dog ikke, især ikke i dette Dødblik, kan undværes i Lovgivningen, og som vi ville gjøre meget Uret i ikke at holde fast netop nu, da vi holde op at straffe Løsgængerne med 120 Mars Strafarbejde, men lade dem nøies med nogle Dages Fængsel paa Vand og Brød eller nogle Ugers Arbejde i et Tvangsarbejds-huus. Det forekommer mig at ligge ganske simpelt for, at, da vi ikke kunne slippe bort derfra til noget virkelig Fornuftigt i denne Retning, fordi Ufornuften ligger i Tingen selv, gjøre vi bedst i ikke at befatte os dermed, og det forekommer mig, at de ærede Medlemmer, der have stillet Endringsforslag, ville bringe os Alle ud af en ikke ringe Forlegenhed og forforte den Tid, som bruges til denne Lov, ved at tage deres Forslag tilbage. Jeg vil gjøre den Bemærkning, at det at tage § 1 bort og forlange, at Tilholdet skal være det, som holder fast, i Modsatning til Løsgængeriet, det er jo netop det haardeste Vilkaar for den, man meest